

jo geografisk saaledes situerede, at egentlig Afspærring af eller Karantæne ved Landgrænsen er umulig, fordi Landgrænsen er saa overordentlig stor og vidtløftig, og det er et ganske naturligt Raisonnement fra disse Staters, i. Ets. fra Østerrigs og Tysklands Side, at kan man ikke beskytte de ni Tiendele af sine Grænser, som ere Landgrænser, saa er det kun til ringe Gavn at anordne Karantæne paa den lille Del af Grænsen, der støder til Søen. Jeg mener derfor, at det, at man andre Steder ikke skrider til Afspærring af Landgrænsen eller til Landkarantæne, kan ikke være noget tilstrækkeligt Argument for os, som i denne Henseende ere, om jeg saa maa udtrykke mig, saa heldigt geografisk stillede, det er faktisk muligt at gennemføre saadant. Den Gang Loven blev givet, var det mig naturligtvis klart nok, at et Karantæneetablisement med hvad dertil hører ved Landgrænsen ikke lod sig tilvejebringe i kort Tid. Det var mig indlysende, at Oprettelse deraf vilde kræve saa lang Tid, at det ikke kunde komme til Nytte under den daværende Koleraepidemi i Hamborg, i alt Fald ikke saa længe denne var paa sin Højde. Derfor var det, at jeg maatte stille mig saaledes, at det eneste, der kunde skrives til og gøres i en Fart, var Afspærring af Landgrænsen, og at det saa i øvrigt forbeholdtes nærmere Overvejelse, om den kunde afløses af et Karantænesystem. Til dette sidste udkrævedes nemlig, at man maatte have Tegninger og Overflag over, hvorledes et saadant Karantæneetablisement kunde indrettes, og disse Oplysninger bleve ogsaa tilvejebragte, efter at Loven var traadt i Kraft, ligesom man ogsaa hørte Sundhedskollegiet om de foreliggende Planer. I Henshold til de Oplysninger, der saaledes fremkom, er det jo, Landstinget har ment, at det vil være rigtigst ikke at stride til denne Forholdsregel, som for det første vilde koste meget bethdeligt og dernæst under alle Omstændigheder vilde blive temmelig ufuldkommen og kunde fremkalde forskellige Vanskeligheder i Anvendelsen, og man mente der, at for saa vidt man maatte finde sig foranlediget til atter at stride til en saadan Forholdsregel, saa var det rigtigst, at det blev Afspærring, som man naturligtvis saa tænkte sig udført omtrent paa den Maade, hvorpaa den blev udført i Fjor; dog med de Modifikation og Begrænsninger som ville være mulige, saa længe Sygdommen ikke har bredt sig over den nordlige Del af Slesvig og de Distrikter, der ligge nærmest Grænsen. Under disse Forhold, og saaledes som man gennem praktiske Erfaringer udviklede Systemet i Fjor, er jo denne Land-

grænseafspærring i ingen Henseende besværligere for Publikum end Karantæne. For Publikum vilde Afspærringen snarere være behageligere, da det naturligtvis er behageligere at opholde sig 5 Dage paa et Hotel i Nordflæsby, eller hvor det nu kan være, end i samme Tid at være indespærret i et Karantæneetablisement. Det er Grunden til, at man i Landstinget har forandret denne Paragraf. Hvad i øvrigt Paragraffens Forstaaelse angaar, maa jeg over for den ærede Taler bemærke, at den ikke er begrænset paa den Maade, han anførte. Paragraffens Mening er, og det ligger ogsaa, forekommer det mig, aldeles bestemt i dens Ord, at Ministeren er bemyndiget baade til at bestemme, hvornaar denne Afspærring ved Landgrænsen skal indtræde, og tillige til at bestemme, hvorlænge den skal vare. En saadan Bestemmelse, som at den kun skulde vare nogle faa Dage, indtil Inspektionsforanstaltningerne efter § 2 skulle iværksættes, ligger ikke i Paragraffens Ord, og er det virkelig Mening, at den skal forstaaes saaledes, saa maa det udtales i Paragraffen, thi saa maa jeg forlange, at Ansvar for Afspærringens Ophevelse, medens en Koleraepidemi rafer, hviler ogsaa paa Rigsdagen og ikke paa mig alene. Er det virkelig Mening, at man vil begrænse Myndigheden til at afsperre Landgrænsen, som det ærede Medlem udtalte, maa jeg bede om, at det bliver sagt i Loven. Til at foretage den Forholdsregel, at Passage kun tillades paa enkelte Steder, og at der paa disse Steder etableres et Løgeeftersyn, behøves ingen Hjemmel; thi dertil har man Hjemmel i Loven af 30te Marts 1885. De Herrer ville erindre, at den historiske Udvikling af disse Forhold er den, at da Loven af 1885 blev givet, tænkte man sig slet ikke Karantæne anvendt mod Kolera og endnu mindre naturligtvis Landgrænseafspærring, men over for Kolera tænkte man sig kun anvendt, hvad der kaldes Eftersyn, hvilket kun bestaar i, at de paaagældende, naar de ankomme til en Havn, blive undersøgte af en Læge. Findes der da ingen Sygdom ombord i det Djeblit, saa tilstedes der fuldstændig fri Afgang til Land, kun hvis der findes syge ombord, skal der træffes visse Foranstaltninger, som efter Loven af 2den Juli 1880 bestod i, at de syge skulde bringes i Land til visse Receptionslokaler, som Autoriteterne ere forpligtede til at anskaffe, medens de funde straks skulde have Afgang til Land. Smidlertid forandrede Anstuelserne sig straks, efter at Loven af 1880 var udførelsen, og jeg tvivler ikke om, at det dels var en forandret Teori og dels Erfaringer